

דצק והוא הנקרא גליל כדי ליתן צדק השגשגת והוא מענין זמורה מלשון שריגים שמתרגמין שצנים ומלשון יהי צדק לאריקיה והוא שמושחין ראש הזמורה דצק שכלל העוף ויכוח לשם שיהא דצק שם ולא יוכל לזרוח לשעמו וצא' עליו ותופסים אותו [שפשוף] לשון לפפוף הוא צענין עוף:

שם זפת וגפירת כדי לעשות נקב ר"ל כדי לקחו' והיא כלי שנותנים בו כסף חי וקוטנים אותו זופת וגפירת ויש מפרשים כדי לקחוס בו נקב שנקדק צחצח שהיין צחוכו ומחוך שהנקב גדול אין דרך לקותמו צעוה שאין השעוה דצקת כ"כ זופת וגפירת והוא שהזכירו צעוה כדי ליתן על פי נקב קטן של יין. חרסית ר"ל לצינה כחושא כדי לעשות מונו פי כור. יש מפרשים כדי לקחוס פי כור שהמפוח נכנס צחוכו על הדרך שציארכו צעיט ויש מפרשי' צכדי לעשות כר קטן שראוי ללרוך צו הזהב וכן פירשו צעיט והוא ללרוך הנחושא כמו שציארכו למעלה. ר' יהודה אומר כדי לעשות פטפוט פירשו בגמרא כדי לקוד פטפוט של כירה ר"ל לקוד צקטים שצו שכל שדיצר ר' יהודה צומנחנו הוא מוחמר צשיעורן של חכמים:

שם קיד כדי לקיד אלצע קטנה שצצנות והוא שטיפילת הקיד מחדמות המוקס שהוא נחפל לשם וכמו שאמרו חנן דלל שתינן שיכרל לא צעיין צנתון עפלא כלומר שהיין מואדים וכשארס טופל צקיד כל הגוף ציחד הוא ככנה אלל שטופלים אותה אחר היום ואחר למחר והוא שאמרו רב ציצי הוה ליה צרתא עפלא אצב אצב שקל זה ארצע משה זוזי הוה ההוא גוי צצצצותיה הויא ליה צרתא [טפלא] צחד זימנא ומשה אומר קטלה ציצי לצרתי ומאחר שטיקר הטיפול אצב אצב [ע"כ] שיעורו צכדי עפילת אצב קטן והוא אלצע קטנה ר' יהודה אומר כדי לקוד ופירשו בגמרא שהיו נוהגות לקוד שם [צמקוס ערוה] כדי להקיר את השער רצי נחמיא אומר אנדיפי ופירשו בגמרא לעשות מונו שנתות לכלי העשוי למדוד בו יין ושמן שמוקנין אותו צקיד עד כאן צדיכר ע"כ צחלי ע"ד שאמרו שנתות היו צהין ע"כ לחיל וכן פירשו צו עניינים אחרים אלל שהלכה כחכא קמא ואין צוה חלוק צין קיד הכימות צמי' הרצה והוא הנק' צקוגיא צו צלשון חציו וצין שאינו כימות כל כך ועומד צליס צליס והוא הנק' צקוגיא צו צלשון צילה הקיד:

שם ע"צ. קוצין כדי ליתן על פי כור של לורפי זהב והוא שצמקוס שאין הפחמין מולייין לורפין צאש של קוצין. אדומה כחוסם הנורלופין והוא כעין שקיס שצוציאים צהם קמורה ומותמין אוחס צחותם אדומה הנקראת ארגילא להכיר שלא יפתחם אדם וחכ"א כחוסם האיגרות העשוי שלא יקרא צו אדם אלל מי שנתחלחה לו והוא מוועט מן הראשון והלכה כחכמים. וצל וחול הדק כדי לזבל צו קלה של כרוז וחכ"א כדי לזבל כריחה והוא מלשון כרתי והוא שיעור מוועט מן הראשון. חול הגס כדי ליתן על פי כף קיד ר"ל כף של סיידין שמוערצ את החול צקיד והוא הנקרא פלוטערי' ור"ל כדי להראוי לערצ עם מלא כף של סיידין צקיד. קנה כדי לעשות קולמוס הראוי לכחוצ צו והוא הראוי שמוגי לקשרי אלצעותיו ולא נחצצר בגמרא חס קשר העליון והוא פרק שלישי המוחצר עם פיסת היד חס פרק שני שצאמלע האלצע ואם היה עצה או מרוקס שאינו ראוי לקולמוס שיעורו כעליס לצבל צו צילה קלה ופירשו צה בגמרא צילת תרנגולת שהיא קלה להחצצל מיד מכל שאר הצלי' ערופה צמון ונחוכ' צאלפס שהיא קלה להחצצל יותר ופירשו בגמרא שלא כל הצילה אלל כגורגרת מומנה שכל שיעורי שצת צהולאחם ועמיחיתם וקליחתם כגורגרת:

דף פ"א ע"א עליס כדי לעשות תרוד ר"ל כף ר' יהודה אומר כדי לעשות חף והיו קצורים צגמ' צו פותחת והקשו היאך ר' יהודה מיקל וחירלו צה חפי פותחת ר"ל סיני' הקצועים צה ולא היא עלמא. זכוכית כדי לגרור צו ראש הכרכר להחליקן וכן כחצו צו בגמרא שיעור צכדי שיפלע צ' כימין כאחד והכל אחד וצירושלמי אומר חמון חכי של זכוכית כדי לזוק לחוכו צמן וצה את אומר הכן אלל כאן בעצה כאן צחדה. לרור או אצן כדי לזרוק צעוף ר' אליעזר אומר כדי לזרוק צצהמה שאין אדם עורח להרים לרור כדי להצריח את העוף ודיו צגערה והמייתקול והלכ

שצת ולר' יהודה אין כוחצים שוצר ועל כל פנים הוא לריך לה להחזירה שאם לא יחירי אף הוא חוצצו מה שפרעו ויש גורסים ומפרשים צדרך אחרת וצצוס הוא וצ"ו הלכה כוחצים שוצר ומולה פטור צהולאח שער פרוצ. כמו שציארכו:

דף ע"ב ע"א הושכה השלישית והוא מענין שהזכירו צחחלה הפרק המוליא עור כדי לעשות קומיע ויחצצר צגמורא שאין שיעור זה אלל לאחד מומי העור והוא שאמרו שלש עורות הן מלה וחיפה ודיפתרח מלה כמסמעה שלא כחעצד כלל לא צמלח ולא צקמח ולא צעפליס אלל שהוא עדיין צלא שום עיצוד והוא נקרא צקוגיא צו צושלא וזה שיעורו כדי ללור צו משקולת קטנה שהיה דרכה לכרוך משקולת העופרת צעור שלא יפחת ופירשו על המשקולת ריצעא דפומצדיחא רוצע הליער' ושיעורא צשקל: **חיפה** הוא שנומלח כדי לנגצ העור אלל לא כחחורו צקמח ומיס שרגיליס ליתנו אחר המליחה וכל שכן שלא חקניהו צשחיקת עפליס וזה שיעורו כדי לכחוצ את הגט ופירשו גדולי הרבנים שהוא שיעור מוועט שצכלס ויש מפרשים שהוא שיעור מרוצה ואעפ"י שהוא חסוצ יותר מן האחרים והיה לנו למעט [מ"ש] [מן שיעורו] מוחך חשיצותו עעם הדצר ופני שכל הדצרי' אלו הולכים צהם אחר מה שרגילי' לעשות צהם וכשאין צו שום עיצוד הוא ראוי לכריכ' משקולות וכשנתנגצ על ידי מליחה ולא נתחורו צקמח ולא חקניהו צעפליס דרכן של צעלי קומיעין לחור אחר עורות אלו וכשהוא מליח וקמיה אעפ"י שאינו מוחקן צעפלי' ראוי לכחוצ צו את הגט ואם נכלס העיצוד לגומי והוא שחחקן צעפליס הרי עור גמור ודינו צחמשה על חמשה כשיעור טומאחיו והוא הנקרא קרעצ"ל שצצלוהו צרותחין ונתקשה עד שגר' ליצב עליו. יש מפרשים שאם נחקן צעפליס אינו צכלל עור אלל צכלל קלף ואין נראה כן שיעיצוד העור אין מודקקים אותו כלל אלל מועצדין אותו צכקוהו להיותו עור שאינו ראוי לכחוצ צו ספר תורה ותפילין ומחזות ותקון עפלי' שלו אינו אלל ע"ד שכוהגי' עכשיו לחקנו צשחיקת קליפ' עלי ארזים ודומיהם ואינו ראוי לכחיצה אלל לכחיצ' הגט שכותצים אותו על הרצה דצרים ואין חוששים צו לקיום הכחצ אלל שחצאחור לצ"ד ויחיריה צמועשה שלהם ועוד שהרי עידי מסיירה כרתי כמו שיחצצר צמוקמו. ה' מכל מוקס יראה שכל שחחדקדק ועצד עד שנתעשה ראוי לכחיצה אף על פי שחחעפץ אינו צכלל עור אלל הרי הוא גויל ודינו למעין זה כקלף:

שם קלף כדי לכחוצ עליו פרשה קט' של תפילין ומחצצה פרשיות שצה שהיא שמוע עד והיה חס שמוע. ודוכסוקטוס פירשו שיעורו צגמורא כדי לכחוצ עליו מוחה שהיא שתי פרשיו' שמוע והיה חס שמוע ואעפ"י צכיייר הלכו' לשיעור קשר מוכסין שהוא שיעור מוועט ציותר מ"ו קלף ודוכסוקטוס חסוצים הם ואין דרך לעשות מהם קשר של מוכסים מענין קלף ודוכסוקטו' נחלקו צפירוש' גדולי עולם וצפרע צמה שאמרו הלכ' למש' מוכסי תפילין על הקלף מוחה על דוכסוקטוס קלף צמוקס צצר דוכסוקטוס צמוקס שער וצגמ' יחצצר דינס צע"ה:

דף פ' ע"א דיו כדי לכחוצ צו שתי אוחיות ופירשו צגמורא דוקא כשהוא מוליאו על הקולמוס הן לח הן יצב אלל צקסת לריך יותר. ופירשו צירושלמי צכדי שיעלה מונו על הקולמוס כדי לכחוצ צו שתי אוחיות שאין כל הדיו שהוא צפני עלמו או על הכלי יולא צקולמוס ומכל מוקס צקוגיא צו אמרו שיעור שתי אוחיות צין צדיו ר"ל צפני עלמו צין צקולמוס צין צקלמורין ר"ל קסת אלל שגדולי המחצרים פסקו כיירושלמי וכן כריחים הדצרים: **שם** כחול כדי לכחול עין א' ופירשוהו צגמורא צלנועות שהולכות מעוועות ואין מוגלות א' עין אחת כדי להציע צהליכתן וכוחלו' אותו שיעור זה אף צשאין לכוועות הואיל והוא חסוצ ללכיעות שרצ צנות [העיר] לכוועות הן אלל צנות הכפרים שאין לריכות לכיעות כל כך שאין שחוק וקלות ראש מלוי שם והולכת פניהם מוגלות וכוחלות שני עיניהם שיעור שלהם כדי לכחול שתי עינים ומ"ו חלוק זה צכוחלות לחכשיע אלל לרפוחה צעין אחת ויש מפרשים שלא החצר צגמורא שיעור שתי עינים אלל לדעת האומר לא נאמרו שיעורין הללו אלל למלעיניהם ואין הדצרי' נראין.